

delen af de understøttede, der have faaet en Understøttelse paa under 100 Kr. For Familieforsørgeres Vedkommende var det 49,6 pCt. af Mændene og 63,1 af Kvinderne. der fik mindre end 100 Kr., og for de enkelte Personers Vedkommende var det 56,9 pCt. af Mændene og 62 pCt. af Kvinderne, der fik mindre end 100 Kr. aarlig i Understøttelse. Det forekommer mig, at selv om man er kommen noget fremad med Hensyn til Understøttelsernes Størrelse, er man dog saa langt nede, at man kan sige, at de Folk, som faa disse lave Understøttelser, vistnok ikke ere hjulpede paa en saadan Maade, at de i Virkeligheden have faaet den Understøttelse, de burde have, og jeg tror, det er der, man bør sætte Fingeren, naar vi skulle forbedre de økonomiske Forhold for de alderdomsunderstøttede. Vi maa se at komme bort fra disse lave Understøttelser, vi maa angive en bestemt Sum, med hvilken Understøttelserne skulle begynde, og saa efter Trangens Størrelse hos de gamle, som søge Understøttelse, efterhaanden yde dem et Tillæg efter en vis bestemt Skala, som jeg nærmere skal komme til, naar jeg omtaler selve Lovforslaget.

Jeg skal nu tillade mig at udhæve den Forskel, der er mellem det foreliggende Forslag og den gældende Alderdomsforsørgelseslov. Vi have omtrent bibeholdt § 1, som den lyder i den gældende Lov. Der er kun gjort en lille Forandring, som er fremkommen ved, at Forholdene med Hensyn til gifte Kvinders Indfødsret er bleve forandrede ved Loven af 19de Marts 1898. Denne Lov foreskriver nemlig, at Kvinder, som ere gifte med Mænd med Indfødsret, selv opnaa Indfødsret, og derved er det givet, at saadanne Kvinder af sig selv komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven. Vi have derfor i § 1 kun sigtet paa de Kvinder, hvis Mænd ere døde, før denne Lov traadte i Kraft, eller hvis de ere separerede eller fraskilte, før denne Lov traadte i Kraft, havde været i Ægteskab sammen med Mænd med Indfødsret. Efter Forslaget skulle disse nyde lige Ret med andre. Det første Afsnit af § 2 er ligeledes enslydende med den gældende Lov. Det er Punkt a, som bestemmer, at Adgang til Alderdomsunderstøttelse skal være betinget af, at den paagældende „ikke ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, for hvilken han ikke har erholdt Æresoprejsning“. Naar vi have ladet dette staa, er det ingenlunde fordi vi i særlig Grad sympatisere med det i den Form, hvori det staa, men vi

have paa den anden Side ment, at det ikke er et Punkt, hvor det er os saa uordentlig om at gøre at faa Forandring, i alt Fald allerede nu. Derfor have vi for ikke at gøre flere Forandringer end højest nødvendigt ladet denne Bestemmelse staa. Derimod have vi gjort nogle Forandringer i det følgende Afsnit af denne Paragraf. I Punkt b have vi saaledes ladet udgaa Bestemmelsen om, at en Mand er udelukket fra Alderdomsunderstøttelse, hvis han har ført et uordentligt eller ødselt Levned, eller hans Trang paa anden Maade var selvforskyldt. Vi tro, at det er tilstrækkeligt, naar han ikke „til Fordel for Børn eller andre har betaget sig selv Midlerne til sit Underhold“. Dette, om en Mand har ført et uordentligt eller ødselt Levned, er vist meget vanskeligt at afgøre, ligesom ogsaa dette, om den paagældende paa anden Maade selv er Skyld i sin Trang. Selv om en Mand eller en Kvinde har Fejl i saa Henseende, bør det ikke skade dem i den Grad, at de udelukkes fra Alderdomsunderstøttelse, al den Stund man dog selv for straffede Forbryderes Vedkommende ikke tager i Betænkning, naar de have faaet Æresoprejsning, at lade dem komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven. Med Hensyn til Afsnit c i samme Paragraf have vi foretaget forskellige Forandringer. Den væsentligste bestaar deri, at medens det nu forlanges, at vedkommende skal have haft fast Ophold i 10 Aar her i Landet og i den Tid ikke have modtaget Hjælp fra det offentlige, er det efter vort Forslag tilstrækkeligt, at han har opholdt sig 5 Aar her i Landet og i den Tid ikke har modtaget nogen Hjælp af det offentlige, som ikke enten er eftergivet eller tilbagebetalt. Naar en Mand eller Kvinde i 5 Aar har været uden for Fattigvæsenet eller enten har tilbagebetalt modtagen Fattighjælp eller faaet den eftergivet af Kommunalbestyrelsen, bør vedkommende være stillet paa lige Fod med sine Medborgere ogsaa med Hensyn til Adgang til at faa Alderdomsunderstøttelse. Paa et af disse Punkter ere vi i Overensstemmelse med et tidligere her i Tinget forelagt Forslag, der gik ud paa, at naar Fattighjælp blev tilbagebetalt af vedkommende, skulde det ikke mere have Virkning med Hensyn til Adgangen til at faa Alderdomsunderstøttelse. Vi have endvidere strøget Bestemmelsen om, at den, der er funden skyldig i Løsgængerier eller Betleri, skal være afskaaren fra Alderdomshjælp. Vort Motiv dertil er det samme som med Hensyn til det saakaldte uordentlige og